

DON KANYARI ETÜDÖK

1. Prefáció /Őrségben

Dermedt Don kanyarban
vészfógló a csend –
Akármerre nézek
csak a hó dereng...

Szemöldököm jeges,
éget, szúr a fagy...
Jó lenne aludni,
s hogy álmodni hagyj..

Elmúlt már az éjféli,
még mélyebb a csend...
Bunkerben, a szalmán
horkol és feszeng

a töredék század.
Mind sovány s beteg,
csak a remény tartja
össze lelküket.

2. Fatum /Uriv -i áttörés

Ördögfattyak!!!
Újra kezditek?
Mindent letarolnak
a lövedékek!!!!

Uriv! Poklok pokla!!
Kaszál a halál!
Magsülünk a jégen:
lángol a határ!

Uram Isten, mennyi
bomba hullik ránk!?
Letarol, úgy pusztít
ezernyi szilánk..

Ugató katyúsák
kórusa sikít,
torkolatuk tüze
messziről vakít.!

Nincs már fedezékünk,
hull a törmelék;
hátunkra, arcunkra
ömlik a szemét...

Szerencsés, kit alva
ölt meg a halál...
Bajtársaink teste
darabokban már;

végtagok, fegyverek,
csajka és kereszt –
ez a szörnyű hajnal
élve nem ereszt!

Sikoltozás, hörgés
és káromkodás—
Agyvelő s vér fröccsen,
mint rossz látomás...

Néhány pillanatban
múltunk lepereg;
most már minden mindegy
jövönk füstbe megy...

Nincs idő a könnyre,
még temetni se:
átok most az ima,
hörgés a mise;

De még az sem jajgat,
kinek szeme folyt,
most csak a perc számít
s a remény a zsold.

Amerre a szem lát,
üvöltve, futva
tankok százai közt
ömlik a muszka....

Lövészárkainkban
fekve, lapulva,
alig kelepel már
néhány géppuska...

Elfogyott a lőszer!!!
Bekerítettek!
Egymást fedezik csak
az egybegyűltek...

Összekapaszkodva
gyűlik táborba
s fogát vicsorítva
hátrál a baka...

3. Postludium / Visszavonulás

A végtelen tajgán
ádáz szél süvít,
hó fürgeteg száguld,
s mindent beborít...

Lapul, kúszik, mászik,
aki teheti,
s egymást támogatva
álmát élteti:

álmot a családról,
s ahogy a nap kel;
a Kedves szaváról,
s ahogy Ő ölel...

Vér tinta a havon
nem is gőzölög;
suttog a haldokló:
„Lőj le” –könyörög.

Derékig a hóban
vonszoljuk magunk;
étel, ital, alvás:
két naponta jut

Fagyhalál és éhség
tépi a húsunk----
tizedére csökkent
délceg századunk.....